

AB

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

PRESSMEDDELANDE

Stefan Lindberg, Katarina Frostenson, Andrzej Tichý, Ulf Eriksson, Ellen Mattson

Författare får 500 000 kronor

Albert Bonniers Stipendiefond för svenska författare instiftades redan år 1901 och utdelar sedan dess stipendier till författare som under det gångna året utkommit med ett nytt verk av litterär betydelse. Nämnden består i sig själv av författare, för närvarande Lars Andersson, Cecilia Davidsson, Pamela Jaskoviak, Peter Kihlgård, Cilla Naumann och Klas Östergren samt donatorns representant Albert Bonnier.

2008 års stipendiater, som får 100 000 kronor vardera är:

Ulf Eriksson *Det försvunna rummet*

Här finns det nu bara anledning att säga: Den fan har gjort det igen! Novellerna i "Det försvunna rummet" bygger ut hans sätt att se, och hans sätt att tänka, åt håll och kanter där man blir lycklig av att se mänsklig fot satt, Fredags fotspår i sanden! Man skulle ju alltid kunna säga att berättelserna är labyrintiska, men det låter instängt, stor är istället deras öppenhet, känsla, det atmosfäriska, att man andas riktig luft. I en reflektion hos en rätt typiskt ulferikssonsk tänkande berättarröst i den första novellen i boken talas det om "mesokosmos, den mänskliga skalans rum", "där våra liv utspelas": "Med detta menar jag att liv endast kan föreligga där döden har betydelse" tänker han - och: "Jag föreställer mig att livet i mesokosmos kommer oss tillmötes i några få gestalter. Dessa fyller vi med verksamhet och produkter. Men egentligen finns bara kullen, grottan, stigen och gläntan. Över dem vilar och verkar energin och lättheten." (Lars Andersson)

Katarina Frostenson *Tal och Regn*

Med pondus och hållning dirigerar Katarina Frostenson sin utökade orkester i verket "Tal och Regn". Det är ganska outstanding. Det är, med andra ord, som det brukar vara. Men något är annorlunda. Det är som om Frostenson anskaffat en förlängd dirigentstav för att kunna leda sin stora och okonventionellt sammanstatta symfoniorkester. Inte för att hon behöver den, utan lite mer som en lek, ett infall. Och kanske kan den behövas för att fånga in skönhet, att tydligt visa hur uppblåshet punkteras, eller med vilken yvig emfas raseriet måste ljuda, eller med vilken snärt humor måste framföras och hur bestämt patetik måste spelas för att dess brutala äkthet ska bli tydlig. Med sin starka och oöverträffat viga handled lyckas hon med detta (och mycket mer). Katarina Frostenson lyckas med sin musik att förjaga den barnfasa som väller upp i en livets igenom; den som säger att det man ser är det som är. Det finns inget annat. Att hon förmår skrämman undan den vidriga demonen stämmer till tacksamhet och beundran. Jag läser. Jag säger ja näe ja. Till sist säger jag JO! Jag tänker: Rörelse dö, och kom ut... Förstår jag det? Nej. Förstår jag verkligen inte det? Det är klart jag gör. (Peter Kihlgård)

Stefan Lindberg *I Gorans ögon*

Skrivandet som ställföreträdande liv – eller än värre: en farsot, ett gift. I sin novellsamling *I Gorans ögon* ger sig Stefan Lindberg med berättad mod in i det egna getingboet. En fotbollshjälte smittas av skrivarsjuka av sin litterära lagkamrat och får betala med sitt geni, en livskrisande före detta bakfyllpoet hamnar i dåligt sällskap – det litterära – och slutar som huvudmisstänkt i ett styckmord, och i *Den sista berättelsen* målar Lindberg upp en framtidsversion där alla – verkligen alla – ska hålla på med ord. Kan det bli mer skräckinjagande än så? Stefan Lindberg är både grym och hejdlöst underhållande när han gör upp med den moderna informationsmänniskan och de trånga pseudovärldar hon försöker finna någon slags mening i. När boken är till ända har vi i rasande fart trakterats med en rad olika smaksättningar: satir, skräck, saga, dokumentarism och en stor portion humor som sätter den vardagsrealistiska aladåben i gungning. (Cecilia Davidsson)

Ellen Mattson *Glädjestranden*

Styrkan med "Glädjestranden" är den exakta rikedom med vilken Ellen Mattson tecknar livet runt gården i Södra Bohuslän. Men styrkan i en roman är aldrig bara skicklighet, aldrig bara formuleringskonst eller iakttagelseförmåga. Den är något mer. I "Glädjestranden" är det den skälvande tvetydigheten som lurar mitt inne i det glasklara, den vacklande kampen mellan författaren och de två järnviljorna – Tora och hennes styvfar Frank. Mellan dessa tre växer ett förhållande av den art som bara en stor roman ödmjukt vet att omfatta och ta vara på. (Cilla Naumann)

Andrzej Tichý *Fält*

Det är en fruktansvärd bok Andrzej Tichý har skrivit. Det är en ovanlig bok och en djärv bok. Den är fruktansvärd, ovanlig och djärv av samma anledning: Den går förbehållslöst in i mörkret. Den vill det omöjliga. Den vill närma sig djupet i det djupaste mänskliga lidandet. Den vill återspegla grymheten i den obrutna kedja av mänsklig förnedring och övergrepp som kallas vår historia. Den vill utsäga det utsägliga. Den vill borra sig in i psykosens själva natur. Det är en bok med anspråk. Höga anspråk. Och ändå... kommer den nära. Det är två individer. Det är Nadja och det är Nadir. Det är de två som är navet. De är båda sargade av livet och av historien. De hamnar på samma psykiatriska klinik i Malmö. Och så möts de. Och det är i mötet mellan dessa båda, mellan Nadir och Nadja, som textmassan *Fält* börjar rullas ut. Det är en översvallande textmassa, såväl känslomässigt som språkligt. Det är svettigt att läsa. Svettigt och tungt. Men ändå är det ett slags besvärjelse. Ett slags sång. (Pamela Jaskoviak)